

Συνομιλίες και εξομολογήσεις

Η δύστροπη καθημερινότητα των σχέσεων από έναν ποιητή ο οποίος αποκαλύπτεται μέσα από τον εξομολογητικό του τόνο. Χάρης Βλαβιανός, «Διακοπές στην πραγματικότητα».

Τι ακριβώς μπορούμε να ζητήσουμε από την ποίηση στις ημέρες μας; Όχι, ασφαλώς, έναν υψιπετή λυρισμό, που θα υμνήσει την ομορφιά και τον έρωτα ή θα πενθήσει για τον θάνατο. Αλλά ούτε και μια γλωσσοκεντρική, αυστηρά αισθητική στάση, που θα άπιοθέώσει τον καλλιτέχνη και το εργαστήριό του.

Η ποίηση ενδέχεται στα χρόνια μας να μπορεί να ακολουθήσει έναν λιγότερο δύσβατο και πιο προσιτό δρόμο, ο οποίος θα αποκαλύψει, μέσα από τον εξομολογητικό και ταυτοχρόνως συνομιλητικό τόνο του στίχου της, τόσο τις υπαρξιακές αναρωτήσεις της, όσο και τον ασίγηστο προβληματισμό της γύρω από τον ρόλο της ως τέχνης και ως γραφής.

Αυτόν ακριβώς τον δρόμο διαλέγει ο Χάρης Βλαβιανός με την καινούργια του συλλογή «Διακοπές στην πραγματικότητα» (εκδόσεις Πατάκη), που έρχεται όχι μόνο να συμπληρώσει, αλλά και να διευρύνει τις αναζητήσεις μιας εικοσιπεντάχρονης διαδρομής του στην τέχνη.

Δοκιμάζοντας να προσδιορίσει την ταυτότητα του ποιητικού του βιβλίου, ο Βλαβιανός προκρίνει έναν τριπλό χαρακτηρισμό: «Ποιήματα, σχεδιάσματα, μεταγραφές». Ισχύουν και τα τρία, αφού στο υλικό του έργου του περιλαμβάνονται καθαρά ποιήματα (για τη δύστροπη καθημερινότητα των σχέσεων σ' έναν αποσπασματικό και μονίμως ανολοκλήρωτο κόσμο), πεζά σχεδιάσματα (συμβολικές ή μεταφορικές α-

φηγήσεις για τη θέση και την αποστολή του ποιητή σ' ένα σύμπαν από το οποίο έχουν αφαιρεθεί όλες οι σταθερές ή αντικειμενικές προδιαγραφές) και κειμενικές μεταγραφές (ένα ανεξάντλητο παιχνίδι με κάθε είδους φιλολογική πηγή: από την αγγλοσαξονική ή τη ρωσική λογοτεχνική παράδοση μέχρι την αριστοτελική φιλοσοφία και τον Μπρεχτ).

Ο Βλαβιανός δουλεύει με ένα ευρύ δίκτυο σημασιών και παραπομπών, που δεν παράγει ποτέ λογιotaτισμό ή εγκεφαλισμό.

Η θερμότητα του αυτοβιογραφικού στοιχείου και η απροσποίητη έκφραση του ποιητικού του εγώ, που συχνά εκδηλώνεται με μίαν ιδιαιτέρως εκλεπτυσμένη ειρωνεία, τον προφυλάσσουν ευθύς εξαρχής από την οποιαδήποτε κακοτοπιά (είτε στην οικονομία της σύνθεσης, είτε στο χτίσιμο του ύφους της) και τον εφοδιάζουν με μίαν επικοινωνιακή ικανότητα η οποία μας επιτρέπει όχι μόνο να αποκρυπτογραφήσουμε χωρίς βεβαιωμένη προσπάθεια

τον λόγο του (παρά το εμφανές διανοητικό του φορτίο), αλλά και να μοιραστούμε κατά τον αμεσότερο τρόπο τη συγκίνησή του: «Έλα ας κλείσουμε για λίγο τα μάτια / ας αφήσουμε τον αγαπημένο σου Καετάνο Βελόσο / να μας νανουρίσει με την απαλή φωνή του. / Να ονειρευτούμε μαζί το όνειρο που δεν θα ζήσουμε».

